

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ, ΤΕΤΑΡΤΗ, 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ευχώριοι εἰδήσεις.

Ἐκ Ναυπλίου.

Μαυθάνομεν ἐκ Γραμπουσῆς ἀπὸ 10 καὶ 14 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς ὅτι, οἱ ἐκεῖ Ἕλληνες ἀρχησαν πάλιν τὰ συνήθη κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρήματά των καὶ πλέον δραστηριώτερα.

Ἀφ' οὗ τὰ δύο Κοκολάκια ἐδραπέλευσαν ἐκ τῆς εἰρκλῆς τῶν Χανίων, εἰς ἣν ἀδίκως ἐδλήθησαν, ἀμέσως ὁ γενναῖος αὐτάδελφός των Μανουὴλ, ἐκδικούμενος τὴν πρὸς τοὺς ἀδελφούς του ἀδικον τιμωρίαν, ἐφόνευσε μετὰ τινων ἄλλων Ἰέσσαρας Τούρκους, πλησίον τοῦ χωρίου του Πρασέ. Κατὰ δὲ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ἐξελθὼν ὁ Γ. Πίπος, καὶ Νικηφόρος Βερικάκης μετ' ἄλλων πρὸς ἀποδιώξιν τῶν ἐν Ροδόπῳ ἐχθρῶν, ἐσκοτώσαν ἐξ αὐτῶν τινὰς Ἀλβανούς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἦτον ἀρχηγὸς τοῦ σώματος ἐκείνου· ἀσαύτως καὶ ὁ Ἀγγελῆς Ἀφρατιανός, καὶ ἐνέσπειραν εἰς τοὺς λοιποὺς πανικὸν φόβον.

Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἔκαμαν οἱ ἐν Γαύδῳ ἄλλην ἐπιδρομὴν κατὰ τῶν Ρεθυμνίων Τούρκων. Οἱ περὶ τὸν καπιτάνον Μ. Ρουστικιανόν, Σταῦρον, Ἀνδρακόν, καὶ Μελίτακαν, ἐν ᾧ ἐφόνευσαν εἰς διαφόρους τόπους 15 Τούρκους, ἐπῆραν καὶ ἔξωθεν τῶν τειχίων τῆς Ρεθύμνης ὑπὲρ τὰς 10,000 πρόβατα καὶ βόας. Καί τις Ἀθανάσης Ρόδιος, ἔχων ὑπὸ τὴν ἐπαγίαν τοῦ Κρήτας, ἀποβὰς πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν Σιτείαν, ἐξώγησε δώδεκα Τούρκους. Καὶ εἰς Μελοπόταμον, καὶ εἰς τὰς περὶ τὸ Κάστρον ἐπαρχίας γίνονται καθ' ἐκάστην πικρὰ ἐνοχλήσεις, καὶ συχνοὶ φόνοι παρὰ τῶν ἐκεῖ ἀκαταπαύστως περιφερομένων ἐν ὧπων Ἑλλήνων.

Κατὰ δὲ τὴν πρώτην τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς, ἐκστρατεύσαντες 150 περίπου μετὰ πλοιαρίων εἰς τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Κυδωνίας, ἀφ' οὗ συνέλαβον ἔξωθεν τῶν Χανίων δύο ἀλιευτικὰ πλοίαρια αὐτανδρα· ἀφ' οὗ ἐγέμισαν τὰ πλοιάριά των ζῶν καὶ ἄλλων λαφύρων ἐκ τοῦ πλουσίου Ἀκρωτηρίου· ἀφ' οὗ ἐσκοτώσαν 17 Τούρκους ἐκεῖ, ἔφερον εἰς τὴν Γραμπουσάν καὶ ἐξ αἰχμαλώτους, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ υἱὸς τοῦ διαβοήτου Χασάν-μπεη Τουκμετζό-

γλου· ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν ἐκστρατείαν ἐφορεύθη καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ὁ Κ. Λεωνίδας Σταματελόπουλος. Ὁ καλὸς εὖτος πολίτης, ἂν καὶ δὲν ἦτον γέννημα τῆς Κρήτης, ἠγωνίζετο ὅμως πιστῶς ἀπ' ἀρχῆς τοῦ πολέμου ὑπὲρ τῆς Κρήτης· ἠγάπα τὴν Κρήτην ὡς τὴν ἰδίαν γεννήσασαν αὐτὸν, καὶ ὑπέφερε μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ στιγμῆς πᾶσαν κάκουχίαν καὶ ταλαιπωρίαν προθυμότερα παρὰ πολλοὺς Κρήτας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν οἱ ἀδελφοὶ Λούπιδες μετὰ τοῦ Ἀντωνίου Μανιτζέβελου καὶ ἄλλων, προχωρήσαντες ἔξωθεν τῶν Χανίων, ἐπῆραν ζῶα ἱκανὰ, καὶ ἐφόνευσαν καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Φενέσ-αγα εἰς τὸν Γαλατᾶν.

Ὁ Μουσταφά-μπεης ἐφάνη κατὰ τὴν 11 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς ἀντικρὺ τῆς Γραμπουσῆς, προφθάσας εἰς μίαν νύκτα ἐκ τῶν Χανίων μετὰ τοῦ ἰππικοῦ μόνου, ἐπὶ σκοπῶν νὰ καταφθάσῃ τοὺς εἰς διάφερα μέρη ἐξελθόντας· ἀλλ' ἡ ἐναγώνιος αὕτη ἐκστρατεία ἐγένετο εἰς μάτην· διὰ τὴν ἀποφύγην ὅμως τὸν ὀνειδισμόν τῶν Κρητικῶν Τούρκων, οἱ ὁποῖοι εὐχονται ὀλοφύχως τὰς ἀποτυχίας του, ὡς πληροφοροῦνται οἱ ἡμέτεροι, ἐφόνευσε τρεῖς ποταποὺς πτωχοὺς εἰς Μεσόγεια, καὶ ἐπέστρεψε τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ἰκανοὶ δὲ τῶν ἡμετέρων εὐρισκόμενοι εἰς Μαλάξαν, καὶ μαθόντες τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μουσταφᾶ ἐκ τῶν Χανίων, ἔδραμιν τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔξω τοῦ τείχους, ἐγύμνωσαν τὰ σκυτοδεψικὰ ἐργαστήρια, ἤσπασαν ζῶα ἱκανὰ, ἐφόνευσαν ἱκανοὺς Τούρκους εἰς Κλαδισόν, καὶ ἄλλους κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ὁ Νικολιδῆς.

Τὴν αὐτὴν νύκτα δέκα Κεφαλιανοὶ κατέδυσαν εἰς τὰς ἀλικὰς, ἐκυρίευσαν μίαν ἀξιόλογον τράταν, καὶ ἐτόλμησαν νὰ διαδῶσι μετ' αὐτῆς τὸ φόνευσον τῆς Σούδας φρούριον· ἀβλαβεῖς.

Ὁ Μουσταφά-μπεης ἐκπλαγεὶς διὰ τὰς εἰς τοσαῦτα μέρη γινομένης συγχρόνως ἐπιδρομὰς, λεηλασίας, φόνους κ. τ. λ., ἐπρόσταξε νὰ ἐφοδιασθῇ ὅσοι τάχιστα τὸ φρούριον τῶν Χανίων ἀπὸ τροφῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδεύων.

Πολλαχόθεν, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀπὸ τῶν ὁποίων ἠχμαλώτισαν ἐσχάτως, καὶ ἀπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Χασάν-μπεη πληροφοροῦνται οἱ ἡμέτεροι ὅτι, ἐξ ὅτου

ἐκυριεύθη ἡ Γραμποῦσα, ἐφορεύθησαν καθ' ὅλην τὴν Κρήτην 1770 Τούρκοι.

— Διὰ Σύρας λαμβάνομεν τὴν εἰδῆσιν ὅτι ὁ καπετάν-πασσας συνεκρότησε συμβούλιον τῶν πλειάρχων, καθ' ὃ πεφασίσθη, νὰ γράψωσιν ἀναφορὰν πρὸς τὸν σουλτάνον, παριστάνουσαν τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τοῦ στόλου, καὶ νὰ ζητήσωσιν τὴν ἀδειαν νὰ εἰσπλεύσωσιν. Ὁ καπετάν-πασσας ἔλαβε τὴν ζητούμενην ἀδειαν, καὶ οὕτως ὁ στόλος πλέει εἰς Κωνσταντινούπολιν. Πρὸ τῆς ἀποπλεύσεως ἐπρόσταξεν ὁ καπετάν-πασσας τὰ εἰς οὐρατζίκι εὐρισκόμενα πλοῖα καὶ πλοιάρια, νὰ περάσωσιν εἰς Χίον, τὰ ὅποια καὶ ἐγένετο, καὶ τὰ ἐκεῖ ἀννηγμένα στρατεύματα διεσκορπίσθησαν.

Εἰς τὸν προλαβόντα Ἀριθ. τῆς ἐφημερίδος ἠθελήσαμεν νὰ εἰπωμεν ὀλίγους λόγους καὶ περὶ τοῦ τακτικοῦ τῆς Ἑλλάδος στρατεύματος, καὶ νὰ δείξωμεν δημοσίως τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μας λύπην διὰ τὴν ὀλιγόστευσίν του, ἐν ᾧ ἐπροσμένομεν δικαίως τὴν αὐξήσιν του· ἀλλὰ, κατὰ δυστυχίαν, τινὲς παρεξήγησαν τοὺς λόγους μας. Χρεωστούμεν λοιπὸν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πονηρὸν σκοπὸν δὲν εἶχομεν, καὶ ἐγράψαμεν, ὅχι διὰ νὰ ἐπαινέσωμεν τινὰ, ἢ νὰ κατηγορήσωμεν ἄλλον. Ὁ σκοπὸς μας ἀπετείνεται ὅλως εἰς τὸ τακτικόν, καὶ ὅχι εἰς ἄτομα.

Εἶναι ὁμολογούμενον ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἀπεδέχθη εὐχαρίστως τὴν σύστασιν τοῦ τακτικοῦ στρατεύματος, ἐχορήγησεν εἰς αὐτὸ ὅσα ἦσαν εἰς αὐτὸ δυνατὰ μέσα οἰκονομίας, καὶ προθύμως συνετέλει εἰς αὐξήσιν αὐτοῦ· ὥστε εἰς μικρὸν χρόνον διάστημα ὁ ἀριθμὸς τῶν τακτικῶν στρατιωτῶν ἀποκατεστάθη ἱκανός. Ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ὁμολογούμενον ὅτι τινὲς ἀντενόησαν εἰς τὴν πρόοδον αὐτοῦ τοῦ τακτικοῦ στρατεύματος· ἄλλοι, διότι ἠθέλησαν νὰ τὸ μεταχειρισθῶσιν ὄργανον ἰδιαίτερων σκοπῶν, καὶ ἄλλοι, διότι ἐφοβήθησαν, μήποτε αὐτὸ γενῇ ἐμπόδιον εἰς τὰς καταχορήσεις των· καὶ οὕτως ἐγεννήθη ἡ ἐνεστῶσα δυστυχὴς αὐτοῦ ὀλιγόστευσις. Ταῦτο ἐνόησαμεν διὰ τοῦ “ ἄλλοι ἐνεργοῦσαν εἰς διάλυσίν του ”, καὶ ὅχι, ὡς τὸ ἐκλαμβάνουσιν οἱ καὶ τὰ ἀθώοτερα παρεξηγοῦντες.

Οἱ παρεξηγηταὶ οὗτοι εὐρίσκουσι κατηγορίαν τῶν ἄλλων στρατευμάτων καὶ εἰς τὰ ἀθῶα ταῦτα: « καὶ ἡ εὐταξία δυσκόλως συμβιβάζεται καὶ συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἀταξίαν, διὰ νὰ συμπράξῃ. » Ἡμεῖς δὲν βλέπομεν καμμίαν κατηγορίαν. Αὐτὰ τὰ ἴδια στρατεύματα ὁμολογοῦν ὅτι ἄλλος ὁ πόλεμος τοῦ τακτικοῦ στρατεύματος, καὶ ἄλλος ὁ τοῦ ἀτάκτου, καὶ δυσκόλως ἡμποροῦν διὰ πολλοὺς λόγους, νὰ συμπολεμῶσιν ἀμφοτέρω· καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὀπλοφόροι Ἕλληνες πολεμοῦν, ὅχι διὰ νὰ στερεώσωσιν τὴν Τουρκικὴν ἀταξίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ εἰσάξωσι καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Εὐρωπαϊκὴν εὐταξίαν. Ἐπειτα πῶς ἡμποροῦμεν νὰ κατηγορήσωμεν ἐκείνους, διὰ τῶν ὁποίων ὑπάρχομεν, καὶ θανμάζομεν καὶ ἐπαινοῦμεν δικαίως

τὰς ἀνδραγαθίας των; Μόνοι λοιπὸν οἱ παρεξηγηταὶ ἡμποροῦν νὰ εὕρωσι κατηγορίαν. Αὐτοὶ, οἵτινες εἶναι ἱκανοὶ καὶ εἰς τὰ ἀνύψωτα νὰ ἀνακαλύψωσιν ὑπόψιν, καὶ εἰς τὰ ἀθῶα δολιοῖητα, διὰ νὰ προξενήσωσι σύγχυσιν καὶ ταραχὴν. Ταῦτους προτρέπομεν νὰ παύσωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ταρατῶσι τὰ πράγματα, καὶ ἐὰν δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ πράξωσι καλόν, ἄς μὴ πράττωσι καὶ οὐδὲ κακόν ἐν συνειδήσει.

Ἦσαν γραμμέναι, καὶ εἰς τύπον δεμέναι, αἱ παρατηρήσεις εἰς τὸ ἀπὸ 13 Ὀκτωβρίου γράμμα ἐκ Σύρας, ὅταν ἐλάδομεν ἐκεῖθεν δεύτερον γράμμα ἀπὸ 14 τοῦ αὐτοῦ μηνός, διαλαμβάνον καὶ τὰς μεταξὺ Ῥωσσίας καὶ Τουρκίας συνθήκας· δὲν ἐσροφθάσαμεν ὅμως νὰ ἐκδώσωμεν καὶ αὐτὰ εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν, καὶ ἰδοὺ τὸ κάμνουμεν τώρα.

“ Παρ' ἀξιοπιστοῦ, καὶ γνωστοῦ ὑποκειμένου, χθὲς φθάσαντος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μετὰ Ἰσραήμερον πλοῦν, μαθάνομεν ὅτι εἰς τὴν σουλτανικὴν Ταύτην καθέδραν ἀνεκαλύφθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συνωμοσία γενιτζάρων κατὰ τοῦ σουλτάνου, καὶ τῶν βασιλικῶν του, ἢ Τακλικῶν, βαρμένων μόνον μετὰ τὸ ὄνομα τοῦτο. Τοὺς πρωταίτιους καὶ ἀρχηγούς Ταύτης ἐσφαξεν ὁ σουλτάνος· τοὺς δὲ ὑπαλλήλους ἐξώρισεν. Εἰς τὰ φερόμενα τοῦ Ἑλλησπόντου, καὶ εἰς τὰς παραλίους πόλεις τῆς Ἀσίας, ἐστειλεν ἀπὸ τοῦ βαρμένους Τακλικούς, ἐπὶ σκοπῶν, φαίνεται, νὰ προλάβῃ τὰ ἐνδεχόμενα τῶν ἐκδίκησιν πνεόντων γενιτζάρων κινήματα.

“ Ἡ εἰρήνη, ὡς σὰς εἶναι γνωστὸν, ἐτελείωσεν εἰς τὰς 25 τοῦ παρλθόντος μηνός. Τὰ ἄρθρα ταύτης, ὡς μᾶς εἶπεν ὁ ἀνωτέρω ἀξιόπιστος, δὲν εἶχον γνωστοποιηθῇ ἀκόμη οὔτε εἰς Κωνσταντινούπολιν, οὔτε εἰς τὴν Ὁδησσὸν. Μεταξὺ ὅμως τῶν πολλῶν ἐλέγοντο ὡς ἑξῆς: Αἱ ἀκόλουθα:

Α'. Ἡ παραχώρησις τῆς Βλαχο-μωυσιανίας εἰς τὴν (ἢ παραχώρησις ὅμως αὕτη εἶναι αἰωνία, παρὰ λέγεσθαι οὕτω) εἰς ἀποζημίωσιν τῆς Ῥωσσίας διὰ τὰ ὅποια ἐξήλει ἀπὸ τὴν Τουρκίαν ἔξοδα.

Β'. Ἡ διασάφησις καὶ ἐξήγησις ὑπὲρ τῆς Ῥωσσίας ὅλων τῶν διαφορουμένων κεφαλαίων ἀπὸ τῶν συνθηκῶν τοῦ Καϊναρτζικίου μέχρι τῶν ἐσχάτων.

Γ'. Ἡ διάδοσις τῶν πολεμικῶν Ῥωσικῶν πλοίων διὰ τοῦ Βοσπόρου, καὶ Ἑλλησπόντου, εἰς προσδιωρισμένον ὅμως ἀριθμὸν, εἴτε 12 μόνον.

Δ'. Ἡ τελεία καλὰσχεσις παρὰ τῆς Ῥωσσίας τῶν ἐπὶ τοῦ Φάσιδος φγυριῶν.

Ε'. Αἱ ἐμπορικαὶ ἑταίρειαι νὰ μείνωσιν ὡς τὸ παλαιόν.

ΣΤ'. Ἐπεράστωσις πρὸς τὴν ὁρθόδοξον χριστιανικὴν θρησκείαν.

Ζ'. Νὰ χρεωσθῇται σέβας παρὰ τῶν Ὀθωμανῶν πρὸς τὸν ἱερόν κληρον τῆς ὁρθόδοξου ἐκκλησίας.

Η'. Ἀνέγερσις τῶν καλασκαφεισῶν ἐκκλησιῶν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Θ'. Σύστασις Ῥωσικῶν προξένων καὶ ἀντιπροξένων

εἰς ὅλας τὰς παραλίους καὶ μεσογείους πόλεις τῆς Τετυκίας.

Ἀποζημίωσις τῶν ἀπὸ τοῦ ἐσχάτου πολέμου εἰς Βλαχίαν καὶ Μολδαυίαν κατακρατηθέντων πραγμάτων παρὰ τοῦ σουλτάνου εἰς διαφόρους Ῥωστικούς ὑπηκόους ἀνηλθόντων.

Ἐπιστροφή τῶν πραγμάτων, καὶ ἀποζημίωσις δι' ὅσα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ εἰς ἄλλα μέρη ὁ σουλτάνος ἐδήμευσεν, καὶ κατεγράφησεν ἀνήκοντα εἰς Ῥωστικούς ὑπηκόους.

Εἶναι καὶ ἄλλα πολλὰ τὰ ζητήματα, τὰ ὅποια καὶ ἐπεξεργάσθησαν ἤδη, κατὰ τὴν συνήθειαν, ἀπὸ τοῦ σουλτάνου.

Ἀγγελαὶ ὅτι πρέσβυς Ῥωστικὸς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐρχεται ὁ μαρκέζος Ῥιζωπιέρης.

Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος.

Σύρα 17 Ὀκτωβρίου 1826.

Ἐγραψα ἤδη πρό τινων ἡμερῶν τὴν ἐγκλείστον διατριβήν, Περὶ τῶν κατὰ τὰς Ἑλληνικὰς θαλάσσας πειρατειῶν, μὲ σκοπὸν νὰ σὲ τὴν πέμψω, διὰ νὰ τὴν καταχωρίσῃς εἰς τὴν ἐφημερίδα σου, ἐὰν τὴν κρίνῃς ἀφελίμον, καὶ ἀξίαν κοινοποιήσεως. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἔλαβον τὸν Ἀριθ. 99 τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος, καὶ ἀνέγνωσα τὰ ὅσα ἐν αὐτῇ κατεχώρισας περὶ τῶν τελευταίων πράξεων τοῦ Αὐστριακοῦ ἀντιναυάρχου, περὶ τῶν ὁποίων ἀνέφερα καὶ ἐγὼ, ὡς ἐν παρόδῳ ὅμως, εἰς τὴν διατριβήν μου. Ὅσον νομίζω ἀναγκαίαν τὴν κοινοποιήσιν τῶν τοιούτων πράξεων, ἄλλο τόσον μὲ λύπην μου βλέπω νὰ κατηγορῇται ὁλόκληρον ἔθνος ἢ ἔθνη, καὶ νὰ προσάπτηται μῆμος εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας. Δὲν ἀμφισβάλλω ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὰς ὁμιλίας (δὲν ἤξεύρω ποῖον ἐπίθετον νὰ τὰς δώσω) τοῦ ἰδίου ἀντιναυάρχου, ὁ ὁποῖος, θέλων νὰ συστήσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ εἰς τοὺς φιλέλληνας, δὲν παύει διηγούμενος εἰς ἕκαστον αὐτῶν τὴν μερικὴν του καλὴν διάθεσιν, τὰς φιλελευθέρους ἀρχὰς του, τὰ ὅσα τρόπαια ἔστησε, καὶ τοὺς ὅσους κινδύνους ἔτρεξεν ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, τὰ ὅποια ὅμως ὅλα σήμερον ἀναγκάζεται (λέγει) νὰ λησμονήσῃ, ἐνθυμούμενος τὰ ἱερὰ χρέη του, καὶ τὸν πρὸς τὸν αὐτοκράτορά του ὅρκον, καὶ νὰ προσφερθῇ ὅπως τὸν ὀδηγούν αὐτὰ, καὶ ὅχι ὡς τὸν ὑπαγορεύει ἡ καρδιά του. Τῇ ἀληθείᾳ εἶναι ἀδύνατον, ὅταν ἀκούῃ τις τὰς τοιαύτας ἐξομολογήσεις τοῦ ἀντιναυάρχου, νὰ μὴν ἐνθυμῇ τὸ τοῦ Γαστούζου τοῦ περιφήμου Γάλλου κωμικοῦ

et je sacrifierais, à de si puissans neouds, ami, femme, parens et moi même avec eux.

καὶ θυσιάζω ἔμπροσθεν τῶν ἱερῶν χρεῶν μου, φίλον, γυναῖκα, συγγενεῖς, τὸν ἴδιον ἑμαυτὸν μου.

Ἀλλ' ὅτι καὶ ἂν λέγῃ ὁ Κ. Παυλοῦκης, ὅσον καὶ ἂν θέλῃ (ἐναντίον τοῦ χρέους του) νὰ ἐπιφορτίσῃ εἰς τὸν αὐτοκράτορά του τὰς ἰδίας του πράξεις, ὅσοι ἐγνώ-

ρισαν τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς τοῦ αὐτοκράτορος (καὶ δὲν πρέπει ν' ἀρνηθῶ ὅτι εἰς τούτων εἶμαι καὶ ἐγὼ), δὲν ἠμποροῦν νὰ πιστεύσωσι τοὺς λόγους τοῦ ἀντιναυάρχου· καὶ ὅσοι πάλιν δὲν τὴν ἐγνώρισαν, εἶναι ἐπιθυμητὸν νὰ τὴν πληροφωρηθῶσιν ἀπὸ τοὺς γνωρίσαντας, διὰ νὰ μὴν ἀπατῶνται εἰς τὴν κρίσιν των. Εἶναι ἀκόμη περισσότερον ἐπιθυμητὸν, νὰ μὴν ἀπατῶνται οἱ Ἕλληνες περὶ τῆς διαθέσεως, καὶ τῶν φρονημάτων ὁλοκλήρων ἔθνων, τοῦ Αὐστριακοῦ καὶ Λομπαρδοβενετικοῦ, καὶ νὰ νομίζωσιν ὅτι ἔχομεν αὐτὰ τὰ ἔθνη πολέμια. Ἴσως ἐὰν ἐρευνήσωμεν, δὲν θέλομεν εὐρεῖ ἓνα μόνον Αὐστριακὸν εἰς ὅλα τὰ φέροντα τὴν Αὐστριακὴν σημαίαν πλοῖα, καὶ ἂν εὕρωμεν τινὰς Αὐστριακοὺς, καὶ περισσότερους Λομπαρδοβενετοὺς, δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅτι οὗτοι πράττουν ὅσα προστάζει ὁ ἀντιναύαρχος. Ἐὰν δὲ οὗτος εἶναι Βενετὸς, πρέπει διὰ τοῦτο νὰ κατηγορήσωμεν ὅλους τοὺς Βενετούς; Ποτὲ ἐξ ὀλίγων ἀτόμων ἄς μὴ κρίνωμεν ὁλόκληρον ἔθνος. Τόσοι ἀξιωματικοὶ διαφόρων ἔθνων ἐγύμνασαν καὶ γυμνάζουν τοὺς Αἰγυπτίους (ἴσως τώρα καὶ τοὺς Τούρκους) καὶ τοὺς ὠδήγησαν εἰς τὰς κατὰ τῶν Ἑλλήνων μάχας· ἀλλ' εἶναι δίκαιον, ἀντὶ νὰ θεωρήσωμεν αὐτοὺς τόσα ἐκτρώματα τῶν ἔθνων, εἰς τὰ ὅποια ἀνήκουν, νὰ κρίνωμεν ἐξ αὐτῶν ὁλόκληρα ἐκεῖνα τὰ ἔθνη, τῶν ὁποίων καθ' ἑκάστην βλέπομεν τὴν πρὸς ἡμᾶς συμπάθειαν ὅχι μόνον διὰ λόγων, ἀλλὰ καὶ δι' ἔργων; Μήπως ἂν ρίψωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς μας μεταξὺ ἡμῶν, δὲν βλέπομεν καὶ ἐκτρώματα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους συμπράττοντα μὲ τοὺς ἐχθροὺς μας κατὰ τῆς ἐλευθερίας μας; Οἱ Ἕλληνες ἔχουν δίκαιον, καὶ δίκαιον μέγαλον ν' ἀποστρέφονται τοὺς ἀποστάτας τούτους χριστιανούς· περισσότερον καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Μουσουλμάνους· ἀμαρτάνουν ὅμως, ὅταν δι' αὐτοὺς ἀδικούν ὁλόκληρα τὰ ἔθνη, τῶν ὁποίων αὐτοὶ, ὡς εἴπομεν, εἶναι τὰ ἐκτρώματα, καὶ ἡ ἀδικία γίνεται μεγαλητέρα, ὅταν ἐπικυροῦται ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλεις ἀρνηθῇ νὰ κοινοποιήσῃς καὶ τὴν παρούσαν μου μετὰ τῆς ἐγκλείσμενης περὶ πειρατειῶν διατριβῆς μου.

Εἰς τῶν συνδρομητῶν σου.

Σημ. Ἡ διατριβὴ καταχωρίζεται εἰς τὸν ἐπόμενον ἀριθμόν.

Ὁ Συντάκτης τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου εἰς τὴν ὑπ' Ἀριθ. 248 ἐφημερίδα του, εἰς ἀπάντησιν τῶν παρατηρήσεων μου κατὰ τῆς ἀναφορᾶς τῶν ἐμπόρων τῆς Σύρας, λέγει, ὅτι αἱ περὶ τούτου παρατηρήσεις εἶναι ὀρθαί, πλὴν δὲν εἶναι τῆς παρούσης περιστάσεως. Ὅθεν πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἀμφισβασίας, ἥτις δύναται νὰ προκύψῃ, στοχάζομαι ἀναγκαῖον νὰ ἀποκριθῶ διὰ τῶν ἀκολουθῶν παρατηρήσεων. Ὅτι τῆς περιστάσεως εἶναι ἄλλαι ἐκεῖναι αἱ πράξεις, αἵτινες προσαρμόζονται εὐκολώτερον εἰς τὸ ἔθνος· ὅτι ἡ φορολογία μᾶλλον καὶ ὁ ἔρανος δὲν προσαρμόζονται εἰς

καμίαν περίστασιν τῶν λαῶν διὰ τοὺς ἀναφερομέ-
νους λόγους εἰς τὸν Ἀριθ. 95 τῆς Γενικῆς Ἐφημε-
ριδος, πολλῶ μᾶλλον εἰς τὴν παροῦσαν ἡμῶν περι-
στασιν, καθ' ἣν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ
λαοῦ εἶναι στρατιωτικόν, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν ἐ-
κείνοι οἱ ἴδιοι, οἵτινες χερίζουσι χρηματικῆς βοηθεί-
ας, νὰ πληρῶνσι τοὺς φόρους καὶ ἐράνους. Ἐν
ἄλλο δὲ μέρος πάντῃ δυστυχῆς διεσπαρμένον εἰς τὰ
ὄρη καὶ εἰς τὰ σπήλαια, ἐκ τῶν ὁποίων καθεκίστην ἀ-
ποδιδῶσι λιμοκτονοῦντες, ὅσοι δὲ κατέφυγον εἰς τὸ
Ναύπλιον εἶναι πάντῃ ἄποροι καὶ δυστυχεῖς. Ἡ Ὑ-
πὸ καὶ Πέτσα ἔχουσι τὰ δυσβάστακτα ἔξοδα μιᾶς
κυρτικῆς δυνάμεως, καὶ ἄλλας ἀπείρους τοπικὰς ἰσ-
ανάγκας. Αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου Πελάγους καταγυ-
μνούνται καὶ αὐταὶ καθεκίστην πολυτρόπως ἀπὸ δια-
φόρων ληστὰς καὶ πειρατὰς ἐντοπίους τε καὶ ξένους
πολυειδῶς ὑποκρινομένους· ὥστε εἰς πλείους πρέπει
νὰ ἐπιφορτισθῇ ὁ ἔρανος· Ἀλλὰ μὴ οὐσης τῆς Ἑλ-
λάδος εἰς τοιαύτην κατάστασιν, αἱ ἔξοδοι ἐπιζητη-
σι μίαν ἐκτελεστικὴν δύναμιν εἰς κάθε τόπον, ὥς-
τε οἱ μισθοὶ, τὰ λεγόμενα ποδοκόπια, ἡ τροφή
αὐτῆς ἀπὸ τοὺς ἐπιφορτισθέντας ἤθελεν ἐπιφέρει τὴν
πλέον μεγίστην ζημίαν, καθὼς καὶ ἐπὶ Τουρκίας
συνέβαινε. Παραϊτούμενος διὰ τὸ στενὸν τῆς ἐφη-
μερίδος νὰ ἀποκριθῶ εἰς ὅσα ἄλλα ἀναφέρει, περιο-
ρίζομαι εἰς τὸ περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ἐμπορεύεσθαι
τῶν ἐμπόρων, ὅστις λέγει ὅτι « ἕκαστος ἐμπόρος
ἐξ ἐπαγγέλματος βλέπει τὴν οἰκίαν του, ὡς ἡ κυ-
βέρνησις χρεωστεῖ νὰ βλέπῃ ὅλον τὸ ἔθνος, ». Ὡστε,
κατὰ τὸν Συντάκτην τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου, θεωρεῖ-
ται ὡς ἀξίωμα, ὅτι πᾶσα πράξις, ἥτις δὲν ἐμπο-
ρεῖται ῥητῶς ἀπὸ τοὺς νόμους καὶ συντείνει εἰς τὴν
ἰδίαν τινὸς ὠφέλειαν, δύναται ἀνεμπόδιστως καὶ ἀσυ-
στόλας νὰ πράττηται, ὅσον ἐπιζήμιος καὶ ἂν ᾖ ἡναι
εἰς τὸ κοινόν. Πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποκρίνομαι ὅτι τὸ
γενικὸν συμφέρον δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ ὁ σωρὸς τῶν
ἀτομικῶν συμφερόντων δυσιαζομένων πρὸς ὠφέλειαν
τοῦ κοινοῦ· ὅτι εἰς τὸ ἰδιαίτερον συμφέρον δὲν ἐμ-
περιέχεται τὸ γενικόν, ἀλλὰ ὁ ἀφανισμὸς καὶ ἡ
διάλυσις τῆς κοινωνίας, εἰς δὲ τὸ γενικὸν συμφέρον
ἐμπεριλαμβάνεται τὸ ἰδιαίτερον, ὥστε ἀφανιζομένου
τοῦ γενικοῦ συμφέροντος, οὔτε τὸ ἰδιαίτερον δύναται
νὰ ὑπάρχῃ· εὐτυχούντος δὲ τοῦ γενικοῦ συμφέροντος,
εὐδαιμονεῖ καὶ τὸ ἰδιαίτερον. Διὸ καθέκαστον μέλος
μιᾶς πολιτικῆς κοινωνίας χρεωστεῖ ἀπαραιτήτως νὰ
διευθύνῃ τὰς ἰδιαιτέρας τοῦ πράξεις κατὰ τοὺς σκο-
ποὺς καὶ τὰ συμφέροντα τῆς ὅλης κοινωνίας, οὔτε
πρέπει νὰ περιμένη νὰ ὑποχρεωθῇ ῥητῶς ἀπὸ μίαν
ἰδικὴν πράξιν τῶν διευθυντῶν τῆς κοινωνίας, ὡς ὑπο-
χρεούμενον σιωπηλῶς παρὰ τῶν θεμελιωδῶν αὐτῆς
ἀρχῶν. Ὅτι ἀκολουθῶς ἐν ἔθνος κηρύττον πόλεμον
ἀτ' ἄλλου ἔθνους, χρεωστοῦσι κατὰ μέρος ὅλα τὰ
κοινόμενα αὐτὸ μέλη νὰ διευθύνουν τὰς ἀγομικάς

των πράξεις κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἔθνους· ἥτις
εἶναι τὸ συνάθροισμα τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν τῶν ἰ-
δίων. Οὕτω καὶ οἱ ἐμπόροι, ὡς μέλη καὶ αὐτοὶ τοῦ
όλου, χρεωστοῦσι νὰ διευθύνουν τὸ ἐμπόριόν των κα-
τὰ τὸν σκοπὸν τοῦ ἔθνους, προσπαθοῦντες δὲ αὐτῶν
νὰ προξενήσωσιν εἰς τὸν ἔχθρον τὴν ὅσῃ δυνατὴν
καὶ μεγαλητέραν βλάβην· καὶ ὅχι διὰ μόνην τῆς
ἰδίας των οἰκίας τὴν εὐδαιμονίαν νὰ προξενοῦν εἰς
αὐτὸν τὴν μεγαλητέραν ὠφέλειαν, καὶ εἰς τὸ ἴδιον
ἔθνος τὴν μεγαλητέραν βλάβην. Ὡς εἰς τὴν Σύραν
διὰ ἰδιωτικὴν ὠφέλειαν ἐσυστήθη τράπεζα ἀσφαλείας
τῶν εὐδετέρων ἐμπορικῶν πλοίων διευθυνομένων εἰς
τοὺς παρ' ἡμῶν πολεμουμένους ἐχθρικοὺς τόπους, κα-
τὰ τὸ ἀνὰ χεῖρας συνάλλαγμα ἀσφαλείας διδόμενον
εἰς Σύραν τὴν 24 Μαΐου 1825 Ε. Ν. διὰ τὴν
Κρήτην. Ἄρα, διότι ἡ κυβέρνησις δὲν ἐφάντασθη
ποτέ τοιοῦτον δημόσιον ἀδίκημα ἀπὸ Ἑλλήνας ἐπα-
ναστάτας, διὰ νὰ ἐκδώσῃ περὶ τούτου νόμον, εἶναι
τάχα συγχωρημένον νὰ πράττεται;

Ἐν Ναυπλίῳ τὴν 9. Ὀκτωβρίου 1826.

Νικόλαος Γερακάκης.

Διὰ Ζακύνθου λαμβάνομεν σήμερον τὸ ἀκόλουθον.

Ἐκ Λονδίνου 18 Σεπτεμβρίου 1828.

« Ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἄρξεται λόγος εἰς τὴν πόλιν μας,
ὅτι καὶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἑλλάδος ἡμποροῦμεν νὰ
θεωρήσωμεν ὡς διωρθωμένην, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ τόπος
δέλει ἐπομένως καταταχθῇ εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐγε-
νισμένων ἔθνων τῆς Εὐρώπης· καὶ λέγεται ὅτι εὐθὺς
μετὰ τὴν στέψιν τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου, οἱ σκο-
ποὶ τῶν μεγάλων δυνάμεων τῆς Εὐρώπης, καὶ κατ' ἐξο-
χὴν τῆς Ἀγγλίας καὶ Ῥωσσίας, περὶ τῆς ἀξιαλό-
γου ταύτης ὑποθέσεως θέλουν κοινοποιηθῇ. Προσθέτου-
ν δὲ καὶ ὅτι τὸ εἰς Παρίσιους ταξίδιον τοῦ Κυρίου Κάν-
νιγκ σκοπὸν εἶχε, νὰ εἰδοποιήσῃ εἰς τὴν Γαλλικὴν
διοίκησιν τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποῖαν ἔχει ἡ Βρεταν-
νικὴ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, εἰς τὸ νὰ ἴδῃ τὴν Αὐτοῦ
Χριστιανικωτάτην Μεγαλειότητα ἡνωμένην εἰς πολιτικὴν,
ἥτις πρέπει νὰ σπινθίσῃ τὴν εἰρήνην, τῆς ὁποίας τὰ
εὐτυχῆ ἀποτελέσματα ἀπολαμβάνει, ἑξαίρουμένης τῆς
Ἰσπανίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, ὅλη ἡ Εὐρώπη. »